

Великденско писмо

Ахой, дами и господа!
 Как сте, що сте? Отпразнувахте ли Великден, чукнахте ли се, похапнахте ли козунаци?
 Тук, в България, всичко е тип-топ, по нашенски, дето се вика, промяна няма. Ако ли има, то тя не е голяма, нито пък видима от самолет. Накороти си говорих с един типичен представител на някои наскоро появили се българи с промито национално съзнание, унищожена национална идентичност, които за съжаление станаха доста многобройни. За да ви илюстрирам доколко беше размит мозъкът му, ще ви предам долу горе как протече разговорът ни, не в детайли, разбира се, но общо взето как започна и как приключи. Започна с това, че тоя индивид с нетърпящ възражение глас се изцепи, че ние, българите, за разлика от съседите ни, сме се освободили много по-късно, с 50 години, и че всъщност друг ни е освободил, защото сме били едни какви си. Тук аз се намесих и рекох, че сме заслужили свобода и уважение, благодарение на жертвите си, на участието си в Априлското въстание, където сме дали 30 хиляди жертви. Той рече, че ние жертви не сме давали, а всичко било лъжа. Ние, българите, много сме били лъгали, жертвите на Априлското въстание всъщност не били не повече от 400–500 – и то сред мирното население.

Поспорихме и за Левски. „А Левски знаеш ли, че са го осъдили на смърт заради това, че е убил едно дете?“ – рече ми той.

Представяте ли си? Разби ме. Левски бил убиец на дете. Направо ме разби. За да не ви предам целия банален разговор, ще ви кажа само, че се стигна дотам, че тоя човек /който твърдеше, че е българин/ ме попита: „Добре, де, кажи ми поне едно, едно нещо, което да те кара да се чувстваш горд, че си българин?“

Аз, признавам си, толкова се изумих от тоя въпрос, че направо ченето ми се схвана

и буквално /отдавна не ми се беше случвало/ загубих ума и дума. Може ли, кажете ми, българин да каже на друг българин подобно нещо? Разбирам някой чужденец да го каже, човек който не обича България, не я харесва и т.н, но българин? Да, дами и господа, загубих ума и дума. Гък не можах да кажа. Едно нещо, с което да се гордея, че съм българин. А, сега де? И целият бар, всички българи, разбира се, мълчат и слушат какво ще отговоря. А аз – дума не казвам.

Накрая, разбира се, казах. Казах, че това, което ме пита, е толкова абсурдно, тъпо, невероятно, че просто няма смисъл да му отговарям. То като да искаш някой да ти каже, че не харесва майка си, детето си и себе си, или нещо подобно. Нима могат да се подредят нещата, които човек обича в родината си? Въздухът, пейзажът, храната, спомените, морето, нощите, детството? Историята, приятелите, семейството? Усещането, че принадлежиш към нещо, хубаво или лошо, но единственото, което имаш и не можеш да замениш с нищо друго? С никоя друга страна, език, начин на мислене и живот?

Да, тук не му е мястото да хваля или критикувам – тоя тип всъщност не критикуваше, той просто отричаше България и всичко българско. Това всъщност е възмутителното и тъжното, а и страшното, защото показва колко лесно може да се промие мозъкът на един човек и в главата му да се насадят такакви абсурди и фантазии.

Накратко, това което бих искал да кажа е, как точно тоя тип мислене напослед-

дък неусетно все повече се появяват в България. Според един мой приятел, насаждат ги НПО-тата, разни интернет сайтове, спонсорирани от хора, които целят да промият националното ни съзнание и да ни унищожат, разбира се. Аз не съм убеден, че е точно така. Че има враждебни на България сили, организации и т.н. си е факт, открай време. Но и винаги си е в нас самите донякъде. Да, подложени сме на натиск и опити да ни промият мозъците – от времето на княз Борис I. Същото е било и по времето на турското робство, на комунизма. Винаги, фактически, някой се е опитвал да ни накара да мислим, че не сме българи, че няма смисъл да сме българи, че сме гагази, македонци, гърци, турци, сърби, татари, евреи, славяни – изобщо всякакви други, само не българи. Защо да сме българи? Не, не сме българи, така твърдят тия хора с промито съзнание.

Какво се опитват да ни внушават всички те? Най-вече започват с това, че нямаме нищо общо с прабългарите, с хората, които населявали България преди 1300, 1200, 1100 и т.н. години. Че едва ли не сме се заселили тук, в България, преди 200–300 години, незнайно откъде. Тия хора упорито твърдят, че княз Борис Първи, след като „изклял“ 500 рода, не останали българи. Останали само славяни, но ние и с тях, според тия хора, нямаме нищо общо. Според тия хора историята на България започвала с освобождението на България от турско робство от Русия.

Ето къде ги стяга чепикът. Русия. Като се стигне до Русия, те се умиляват, очите им се овлажняват от любовни сълзи на възторг и преклонение. И те са готови да зарецитират „Кат Русия няма втора“. Разбира се, тук България не се споменава, освен с неприязън. Ето пример за това как благодарността, това естествено човеш-

ко чувство, стига дотам, че да се самоотричаме и самобичуваме и да се превръща в повод всъщност да мразим себе си.

Този човек не е единствен. Скоро си говорих с един познат писател. Съвсем нормално му казах: „Тъй и тъй, сега правя една подписка за това да се направи паметник на кан Аспарух в София, ще се присъединиш ли?“

И тоя тиквеник като скочи, като настръхна: „Ти националист ли си! – вика. – Туй да се направи паметник на кан Аспарух в София е същото като да се направи паметник на Александър Македонски в Скопие! Защото / така викаше тоя/ ние сме толкова българи, колкото македонците са македонци!“

Друг един пък, като му обяснявах, че българската нация е еди каква си, ми вика:

„То това понятие „държава“ е едно

измислено понятие, няма такива неща като държава, нация, всички ние, хората сме си просто хора, няма държави, нации и т.н.“

Е, това е дами и господа. Няма българи, нации. Няма и България. Всичко е една фантазия, лъжа, измислица. Левски, Ботев, Захари Стоянов – те са лъжци, но най-големият е Паисий, тая негова държава е една измислица, а и светът е измислица, дами и господа.

Ей такива щуротии говорят тия хора, пишат статии в разни лъскави списания за тия неща, а българската държава мълчи, учебниците мълчат, там няма думи като „робство“ и думи за патриотизъм, за сметка на това има доста благодарност.

Аз, явно съм някакъв измислен тип, който продължава да си измисля, че има държава България, която е съществувала не от 1300, ами от може

би 2000 години, че има дори такива неща като ръченица, кисело мляко и може би сънувам, но ако си потопя краката в Черно море, като нищо ще се събудя... и шопската салата, и какво ли не още, дами и господа, ей тъй, напук на реалността си измислям и вярвам във всички тия неща. Дори си въобразявам, че има и такова списание, наречено „Българи“, което се издава в Прага, ще ме прощавате, ама дори си мисля, че и в Прага има от ония измислени хора, които се мислят за българи... Какво да се прави, фантазията е голяма сила. Това беше всичко, дами и господа, пани а панове, от мен, от София. Наследаноу, хезкий ден – и ударете някоя и друга чешка биричка заради мен – тя барем трябва да е истинска, а не измислена, ха-ха!

Стефан Кисъв

„Епопея на тракийските царе – археологически открития в България“

На 14 април в Лувъра бе официално открита уникалната изложба „Епопея на тракийските царе – археологически открития в България“.

Изложбата включва 1629 експоната от България, 20 експоната от Лувъра и 11 от други музеи. Основен акцент в експозицията е уникалният шедьовър на античното изкуство – бронзовата глава на тракийския цар Севт III от фонда на Националния археологически институт с музей при БАН в София.

На откриването на изложбата присъстваха премиерът Бойко Борисов, вицепремиерът Румяна Бъчварова и министърът на културата Вежди Рашидов, председателят на ЮНЕСКО Ирина Бокова, еврокомисар Кристилина Георгиева и певицата Силви Вартан.

Представителният каталог на изложбата е от 320 страници, включва 250 снимки на български фотографии и текстове на 37 учени.

Куратори от френска страна са Жан-Люк Мартинез – главен куратор и президент – директор на Музея „Лувър“, д-р Александър Баралис от департамента за Гръцко, етруско и римско

антично изкуство на „Лувър“ и д-р Негин Матьо, началник отдел в дирекция „Научни изследвания и колекции“ в Музея „Лувър“. Куратори от българска страна са проф. д-р Тотко Стоянов и доц. д-р Милена Тонкова.

Съпътстващата културна програма включваше концерт на камерен ансамбъл „Йоан Кукузел-Ангелогласният“ в катедралата Нотр Дам и изложбата „Тридесет и трима. Тридесет и три автопортрета на съвременни български художници“ в Българския културен институт в Париж.

В писмо на президента на Музея „Лувър“ Жан-Люк Мартинез до министъра на културата Вежди Рашидов се казва: „Изложбата „Епопея на тракийските царе“ се радва на огромен успех сред публиката и във френската и в международната преса. Този успех ме изпълва с удовлетворение и радост, защото изложбата е повод да бъдат показани богатата история и културно наследство на България. Според наши статистики, към момента над 150 статии, които са изключително позитивни и повечето от тях – с високо качество на информацията, са публикувани в пресата. Медийното

отразяване на изложбата ни помогна да постигнем бързо и с лекота една от най-важните цели, която си поставихме – по-доброто опознаване на тракийската история и култура от посетителите на Лувъра“.

Експозицията, разположена в четири зали в крило „Ришельо“, може да бъде видяна до 20 юли 2015 г.

(М.З.)

